

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ
СЪВСЕМ САНТИМЕНТАЛНА
ИСТОРИЯ

chitanka.info

Иван си мислеше, че най-важното нещо на този свят е да имаш късмет. Особено когато си войник. Затуй бе убеден, че е най-нещастният човек на земята. Никога не му е вървяло. От малък. Когато играеше на топчета и по-късно, когато си купуваше лотарийни билети. Нямаше си късмет. Но днес, както обичаше да казва батальонният командир, чашата преля. Днес трябваше да дойде тя. Тя беше... Не, не е сигурен точно как изглежда, дори още името ѝ не знае. Навярно е хубаво момиче, поне тъй му се стори в тъмното. Запознаха се при необикновени обстоятелства и изобщо цялата история напомняше на някакъв банален любовен филм. Измислена като в евтините разказчета с любовни интрижки.

Вечеря в града и тръгна пеш за казармата. Това е най-сигурният начин да се прибере преди изтичането на „фаталната минута“, стига да не се заплесва по пътя. Винаги сам прекарваше неделната си отпуска, защото не обичаше да зависи от капризите на другото. Беше свободен да избира улиците, по които да мине, да зяпа витрините, които му харесват, да види филма, който смята, че ще бъде интересен. Нямаше си приятелка — не е лесно за войник от провинцията да се запознае с някое хубаво момиче от столицата. Тия неща се случват само на кино. В живота — никога, особено ако си роден без късмет.

Сви по тясна, пуста уличка и ускори крачките. Стигна до бакалницата, която, откакто помнеше, бе вечно в ревизия, и тогава чу гласове. Басов мъжки глас ръмжеше застрашително: „Кротко, малката!“ После уплашеният вик на жена: „Пуснете ме!“ Иван затича и съгледа в тъмния вход на една сграда двама души, плътно притиснали някакво момиче.

Той спря.

— Какво става тук? — запита неуверено.

Двамата се сепнаха. Навярно в първия миг го сметнаха за милиционер. Момичето се опита да побегне. Единият от мъжете с рамене на боксър я сграбчи за ръката:

— Мирувай, момиченце, няма лесно да се отървеш от нас. — Бързо се бе окопитил. После рече на войника: — Я бе, заек, чупи се, че нали знаеш какво може да ти се случи!

Иван усети как кръвта нахлу в главата му. Помъчи се гласът му да звучи спокойно:

— Какво искат от вас тия двамата?

— Не ги познавам! — отвърна задъхано момичето. — Прибирах се в къщи и те се нахвърлиха... Оставете ме, моля ви, да си вървя.

Очите му свикнаха с тъмнината. Хубаво момиче, доколкото можеше да види.

— Не ги познавате, така ли? — запита Иван. Гласът му пресипна от вълнение.

— А бе ти още ли си тук! — пристъпи другият, едър, с ниско подстригана коса и пуловер, запретнат до лактите. Оня продължаваше да държи момичето, а тъмният пуловер излезе от входа и сви юмруци. Навярно с крехката си фигура Иван му се виждаше като мушица.

— Хайде, чупка!

Иван стоеше отпуснат, леко приведен, тънък, незначителен. Черният пуловер се наведе над него и Иван го удари с всичка сила по диафрагмата. Великанът изохка от изненада и болка, прегъна се надве. Тогава Иван му нанесе един страхотен ъперкут. Всичко трая по-малко от секунда. Без звук черният пуловер се строполи на земята, Иван извади ножа си и го насочи към гърдите на другия, с боксьорските рамене, който се готвеше да скочи върху му. Съгледа ножа и замръзна на мястото си.

— Само да мръднеш — рече тихо Иван и вдигна ножа към шията му, — до дръжката!

Долу се чуха охканията на падналия.

— Елате! — каза Иван.

Момичето излезе от тъмния вход и двамата бързо тръгнаха по улицата. Докато вървеше, той сложи ножа обратно в ножницата. Не се обърна нито веднъж.

Под уличната лампа Иван погледна часовника си. Момичето разбра и рече:

— Сега мога сама, благодаря ви... — уплахата бе сковала устата ѝ, произнасяше думите на срички.

Той я погледна — всъщност за първи път. Разбърканите ѝ къдрици падаха безредно върху челото ѝ.

— Не зная как да ви благодаря...

Вече трябваше да тича, за да стигне навреме. Сам се учуди, когато се чу в последния миг да казва:

— Елате на свиждане. Ще Ви чакам... — Искаше да каже и името си, но вече краката му тичаха по надолницето.

По-добре стана. Името му — най-баналното, което човек може да си представи: Иван Стоянов. Батальонът бе пълен със звучни имена: Валентин, Красимир, Светлин, Ясен. Все измислени, купешки имена.

После се ядоса на себе си. Защо трябваше да я кани на свиждане? Сякаш искаше възнаграждение...

Генералът отиде пред портала да чака колата си. Беше приятен слънчев ден. Септември, най-хубавият месец на годината — слънцето топли, но не изгаря. Генералът разсеяно гледаше към пъстрата група жени, мъже, млади момичета, които се сбогуваха с войниците. Часът на свиждането изтичаше. Това се усещаше в припрените ръкостискания, в бързите задъхани думи, в безсмисленото повтаряне на едно и също нещо.

И изведнъж генералът застина на мястото си. Видя Ана. С дълги, светли коси и минижюп. Ана в минижюп! Такава невероятна, поразяваща, нечовешка прилика! Вътрешно се съпротивяваше, но не можеше да откъсне поглед от стройното момиче, нежно, светло и хубаво, облечено в бяла блузка и късичка червена поличка. Навярно беше деветнадесет-двадесетгодишна, възрастта, в която Ана, неговата Ана, загина. Студентката от отряда, агрономка втора година. Неговата скъпа Ана... Усещаше краката си отмалели. Сините очи имаха същия чист невинен израз, същият овал на бялото нежно лице. Той си представи някогашната Ана в минижюп и съзна, че и тя би изглеждала чудесно — стройна, красива, привлекателна. Ана — отличният стрелец, с грубите туристически обуца, яке от черен шаяк и бозови войнишки панталони в миниполичка!

Момичето усети упорития поглед и вдигна очи.

Генералът нямаше сили да извърне глава, дори само да сведе погледа си. Продължаваше да гледа своята Ана като хипнотизиран. Знаеше, че може да стане смешен пред младите войници, които сега го наблюдаваха (защото особено младите войници обичат да гледат генералите си), но все едно — не помръдна, не отмести поглед. Тези сини и чисти очи, които никога нямаше да забрави...

Иван крачеше из спалното помещение с вид на човек, който веднъж завинаги се бе примирил със съдбата си. Едни се раждат под щастлива звезда и целият им живот е низ от сполуки, други като него... Нищо не може да се направи, щом нямаш късмет! Защо да се лъжем? Трябваше да го сменят точно в часа, когато завършваше

свиждането. Навярно тя изобщо не е дошла или дори ако е идвала, не би стояла, разбира се, до последната минута.

И все пак след пет минути Иван тичаше като обезумял. Тъкмо сега всички се връщаха от свиждането. Не виждаше никого, не го интересуваха присмехулните погледи. Нищо не го интересуваше. Искаше да види момичето.

Веднага я позна. Стоеше срещу командира на дивизията. Спря се зад железните решетки на оградата. Не, навярно не беше тя — това момиче му изглеждаше невероятно красиво. Генералът пръв го забеляза:

— Редникът, елате. Вас чакат, нали?

Иван излезе от портала. Вдървените му крака с мъка се отлепяха от земята. Струваше му се, че не той минава през портала, а някой друг и той стои отстрани и наблюдава сцена, която много пъти бе виждал във въображението си.

Момичето тръгна насреща му. Протегна ръка:

— Вече мислех, че сте забравили за срещата ни...

— Бях дневален — отвърна Иван със заекване. — Сега ме смениха.

Отдръпнаха се, защото през портала минаваше сивата кола на генерала.

— Качвайте се! — рече неочаквано той. — Ще ви закарам в града.

Войникът погледна слисано момичето.

— Качвайте се! — повтори генералът и тихият му глас издаваше съдържано вълнение.

В колата той поиска войнишкия билет на Иван.

— Вие сте момче с късмет — рече той. Писалката висеше над разтворения билет. — Държите ли да вечеряте в казармата? — Беше успял да се овладее, гласът му звучеше с весело добродушие.

— Аз... не зная, другарю генерал — отвърна Иван и засрамен от думите си, погледна момичето.

Генералът се извърна с любопитство:

— Как така! На ваше място не бих се колебал...

— Не, аз... — думите му заседнаха в гърлото. Идеше му да отвори вратата на колата и да скочи в движение. Не знаеше къде да се дene от срам.

Извърнат, генералът отблизо гледаше момичето в лицето.

— Как се казвате, другарко?

— И това ли е важно, за да разпишете билета на вашия войник?

— засмя се момичето.

— Не, не е важно, разбира се — рече смутено генералът.

Написа нещо в билета и го подаде на войника.

Когато слязоха от колата, Иван все още държеше войнишкия си билет в ръце. В главата му се въртеше въпросът: „Как се казвате, другарко?“

Ненужен въпрос. Момичето първо рече:

— Името ми е Мария.

— Иван...

— Чудесно! — каза момичето. — Ето, че се запознахме. — Погледна го внимателно: — Кажете, наистина ли сте момче с късмет?

— Аз ли? Страшен късмет имам! — отвърна Иван самоуверено. — Всички се чудят на късмета ми, даже и аз самият понякога...

— Разбрах... Трябва да бъда нащрек. Много се боя от хора, на които винаги им върви. — Очите ѝ се смееха.

След малко човешкият поток по широкия булевард, който течеше към слънцето, ги погълна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.